

LENS-BASED MEDIA

ZO 22 SEP T/M ZO 17 NOV 2024

GIANNINA URMENETA OTTIKER

We kept on dancing
like it didn't matter

“... foto’s die aanvoelen als een delicaat membraan dat zorgvuldig en ijverig is afgepeld uit de verschillende lagen van de werkelijkheid. Sommige tonen een duidelijke schets van een menselijk profiel?, andere hebben vestigde zich in de niet te ontcijferen chaos van het moment.”

PHILIPPE VAN CAUTEREN,
ARTISTIEK DIRECTEUR VAN S.M.A.K., GENT

GIANNINA URMENETA OTTIKER

Giannina Urmeneta Ottiker groeide op in Peru, een land dat kampte met politieke onrust, corruptie en een onstabiele economie. Herinneringen aan tanks die 's nachts door de straten rollen, militaire staatsgrepen, aardbevingen en terrorisme vormen verhalen en beelden uit haar verleden. Ze zijn ook wel verweven met heerlijke zomerdagen en de warmte van de zuiderse bevolking.

Maar herinneringen zijn nooit zuiver. Onherroepelijk kruipt en sluimert fictie omheen de afwezige feiten. De woorden en het verhaal kleuren wat we ons herinneren en de manier waarop we ons dat herinneren.

Afwezigheid en de verhalende herinnering aan die voorbije aanwezigheid vormt de kern van Giannina's werk. Ze fotografeert haar directe omgeving, haar reizen, haar ontmoetingen met (podium)kunstenaars. Ook schrijvers en schilders zijn een directe inspiratiebron.

Haar foto's zijn gelaagd, bekrast of ogenschijnlijk beschadigd. Ze gaan van kleur naar gradaties van grijs en donker naar gemanipuleerde beeldlagen. De stilte in het landschap en de stilte van de

personages zorgen voor een aanzienlijke afwezigheid in haar foto's. Door de soms brute afsnijding van lichaamsdelen, het gebruik van beweging en haar interesse in kleur lijken het soms abstracte schilderijen.

“Ze fotografeert als een ooggetuige?, iets meenemen?, een scherpe blik die ergens op valt en er een stil moment van maakt. Poëzie van een omstander. Een verstild verhaal dat moet spreken. Ze registreert een wapenstilstand?, een gedempt verzet. Er stolt iets in haar foto’s.” Zo begint de tekst die journaliste Anna Luyten over haar schreef.

“Fotograferen is een manier om mij zeer bewust te zijn van mijn omgeving en van de mensen waartussen ik mij begeef. Het is een manier van communiceren. Ik wil een foto eenvoudig houden, bijna abstract, als een schilderij, er bijna in verdwijnen als de fotografe zonder verhaal”, zegt Giannina zelf.

Deze expo in CCHA is een volgende fase in het perpetuum mobile dat Giannina's werk kenmerkt: een dialoog tussen bestaand en nieuw werk in een voortdurende poging om de herinnering te verhalen.

Giannina Urmeneta Ottiker (Peru, 1966) werd geboren in Lima maar woont en werkt in Gent. Na haar studies in Lima en Barcelona studeerde ze aan de Academie voor Schone Kunsten in Gent. Zij was jarenlang huisfotografe van het Gentse Kunstencentrum Vooruit. En alhoewel daar sporen van terug

te vinden zijn in haar werk, wordt ze artistiek voornamelijk gevoed vanuit haar directe omgeving. Ze sprokkelt er intrigerende fragmenten en onthutsende perspectieven, waardoor we het gevoel krijgen dat we tussen de plooien van de werkelijkheid kunnen kijken. De verstilling in haar landschappen en het stilzwijgen van haar personages brengen een afwezigheid in beeld. Door de gewaagde afkappingen van lichaamsdelen en het gebruik van beweging, maar ook door de kleurspeling in de werken, lijken het soms wel abstracte schilderijen.

Anna Luyten over haar werk:

“Achteloosheid is haar vreemd. Ze fotografeert als een voorbijganger die iets meeneemt. Zo legt ze een bestand vast, een verstild verweer. Ze is meesteres in het vermoeden. Ze viseert dingen die zich niet gewillig bloot geven. Ze laat de antwoorden raden. Haar foto's zijn geen effecten, maar vormen van kijken, gekneed door het dagelijkse leven, met een grote organische kracht.”

Frederik De Meijer over haar werk:

“Giannina has an urge to understand how the past affects the way we look at things, how it crawls under our skins and marks our bodies,” staat er in de begeleidende tekst tot haar reeks *We kept on dancing*

like it didn't matter. Een reflectie over hoe het verleden onze huidige beleving bepaalt, vermoedelijk zal haar eigen ervaring in haar geboorteland Peru, waar ze de drukkende sfeer en de latente dreiging van de verschillende junta's en dictaturen die tot 1975 heersten nog tenminste geestelijk zal hebben beleefd, het onderwerp mede bepalen. De mens is een verhalenverteller. Zo krijgt hij vat op zijn omgeving en zijn eigen leven. De constructies die hij hiermee bouwt leunen echter op een onstabiele ondergrond. De leemtes in onze herinneringen palmen vaak grotere gebieden in dan de brakke grond van daadwerkelijke gebeurtenissen. Wat overblijft valt vaak ten prooi aan allerlei biases, vervormingen die we noodwendig toepassen om het verhaal, ons verhaal, enige consistentie te verlenen.

Zelf noemt ze het ruis, overgebleven restjes werkelijk beleefde geschiedenis in de vorm van schimmige indrukken, die niettemin het hele heden fundamenteel beïnvloeden. Het verklaart haar vastklampen aan kleine, ogenschijnlijk banale details die bij vlagen van cryptomnesie in het bewustzijn komen bovendrijven: ze bieden vaak als enige houvast in het ondoorgrondelijke woud van de herinneringen.

Merk je dit alles in haar werk? Zeker in haar foto's, waar ze dit gruis waar ze het over heeft als letterlijke lagen boven het afgebeelde legt te rusten. Maar meer nog, zo lijkt me toch, in haar tekeningen, waar de vluchtigheid van de herinnering subtieler tevoorschijn komt, waar leegte als bindmiddel dient voor de verhaallijnen, maar uiteindelijk vaak meer te vertellen hebben dan de verhalen zelf..."

GUO.BE

meer lens-based media
CCHA.BE/LENSBASEDMEDIA